

и че ако стане нѣкоя по-сериозна кавга между турци и сѣрби, жандармитѣ ще подѣржатѣ своитѣ братя. Такова положение се продѣлжава нѣколко врѣме, догдѣто най-послѣ прѣзъ една вечеръ, мѣсецъ Юний, стана едно збивание между турци и сѣрби и имаше единъ сѣрбинъ убитъ отъ турцитѣ. Тогава жандармитѣ и много отъ нашитѣ волентири съ оржжии се притекоха, а особено прѣзъ нощъта, на помощъ на сѣрбитѣ, започнаха да убиватъ турци гдѣ когото срѣщнатъ, па даже нападаха ги и по кжщята имъ, и въ улицата „Дортъ-иолу“, гдѣто живѣеха главно турскитѣ граждани. Едни отъ тѣзи турски граждани, които успѣха, избѣгаха въ крѣпостъта прѣзъ тази нощъ, други се позатвориха въ кжщята си и се защитаваха. Тази нощъ прѣдставляваше напълно френската „Св. Вартоломейска нощъ“. Срѣбскитѣ жандарми съ бѣлгарскитѣ волентири изклаха и раниха много турци. Дюгенитѣ на турцитѣ и кжщитѣ имъ бѣха плячка на нападателитѣ сѣрби и бѣлгари. По пѣтищата и изъ кжщята лежаха около 50—60 турски тѣла. Сутренъта стана примирие между турци и сѣрби, за прибирание на мъртвитѣ. Турцитѣ прибраха своитѣ мъртви и ги натовариха като снопи на кола, и така единъ караванъ кола закараха ги въ турската крѣпостъ, за да ги погрѣбать. Гледката на тази процесия бѣше много печална. Азъ самъ съ очитѣ си гледахъ на пжтя, като прѣкарвахъ този трауренъ караванъ.

На втория день около 9 часа сутренъта много сѣрби бѣха въ процесия на единъ убитъ прѣзъ нощъта голѣмецъ сѣрбинъ къмъ катедралната черква за упеило. Въ този моментъ турцитѣ отъ крѣпостъта, разярени за отмъщение, започнаха да бомбардиратъ града Бѣлградъ. Това бомбардиране трая, струва ми се, два-три часа, но не произведе никакво убийство на срѣбскитѣ граждани, само че продупчи катедралната черква и нѣкои други здания; защото турскитѣ бомби бѣха много стари и поврѣдени отъ влагата, тѣй щото ни една не експлодира.